

[Ragnhild Andersen.]

modtagere, kronisk syge og enlige mødre, svarer til det, der blev gennemført i fjor, og der er sådan set intet nyt eller opsigtsvækkende i lovforslaget. Som det er sagt af andre ordførere, drejer det sig om 2×40 kr. årligt til de enlige rentemodtagere og 2×80 kr. årligt til ægtepar. Disse beløb er erstatninger til nogle af de dårligst stillede for tab, som lovgivningsmagten har påført dem ved at ophæve forskellige tilskud til levnedsmidler. Man kan diskutere, om disse pengetilskud er store nok, om rentemodtagerne og de invaliderede derved får dækning for tabet. Det drejer sig om mennesker med meget små indtægter, og man ved, at når man skal indkøbe levnedsmidler i små portioner ad gangen, som en rentemodtager må gøre det, bliver varerne dyrere.

Et spørgsmål, som jeg finder det nødvendigt at rejse overfor ministeren i denne forbindelse, og som jeg lægger mere vægt på, om jeg så må sige, er, om ministeren ikke vil finde det rimeligt, at disse tilbagevendende særydelser lægges ind i rentens grundbeløb, så de bliver en del af rentemodtagerens faste månedlige indkomst, og om ikke ministeren mener, at man samtidig bør gennemføre noget af det, man har lovet rentemodtagerne i retning af en pensionsordning. Jeg ved vel, at når jeg rejser spørgsmålet om at lægge disse særydelser ind i rentens grundbeløb, vil det støde an mod forskellige refusionsbestemmelser, fordi staten betaler det hele ved denne særydelse, men det er dog et spørgsmål, som uden vanskelighed kan ordnes ad lovgivningens vej. Jeg ved også, at hvis man lægger disse ydelser ind i grundbeløbet i folkeforsikringsloven, kommer de enlige mødre ikke med, men det vil ikke være vanskeligt at ordne spørgsmålet om de enlige mødre ad anden vej.

Jeg mener iøvrigt, således som mit parti har givet udtryk for før, at hjælpen til de enlige mødre meget snart må gennemføres efter en særlig lovgivning, og jeg vil opfordre den højtærede minister til snart at komme med et lovforslag om enkepension og hjælp i forsvarligt omfang til alle mødre, der sidder alene og kæmper for at forsørge deres børn. Mange af dem — det er ikke nogen hemmelighed, hverken her eller i offentligheden — kæmper en fortvivlet kamp for at holde deres børn og hjem oppe. Alle enlige mødre,

mener jeg og mit parti, må have krav på i hvert tilfælde tre ting: for det første sikkerhed for en forsvarlig bolig, for det andet ret til at få normalbidraget udlagt af det offentlige uden indtægtsberegninger, og for det tredje at der sikres dem den fornødne hjælp til børnenes og om fornødent til deres egen uddannelse også. Dette finder jeg er rettigheder, som alle enlige mødre bør sikres, og som sagt opfordrer jeg, hvad også andre partier har gjort, ikke i dag, men tidligere, til at medvirke til at komme med forslag på disse områder meget snart. Jeg er sikker på, at et flertal i denne sal vil understøtte en sådan lovgivning, som er meget påkrævet.

Det er een side af sagen, at de enlige mødre bør hjælpes. En anden side er, og det er jeg ikke blind for, at når man, som jeg foreslår det, lægger disse særydelser ind i grundbeløbene, gør man ikke alene den månedlige rente højere, men samtidig bidrager man også til at hæve andre tillæg, som findes i folkeforsikringsloven for rentemodtagere, og samtidig hæver man endvidere indtægtsgrænserne, sådan at det fradragsfri beløb bliver større. Men her er det, mit parti har den opfattelse, således som vi udtalte det i oktober, da vi diskuterede udligningsbestemmelserne mellem de tre kommune typer, og da vi diskuterede eengangshjælpen til rentemodtagere, at vi er kommet dertil, hvor vi ikke kan vente længere med at give rentemodtagerne forbedringer, som lader dem forstå, at man mener noget med den pension, man nu har givet positivt løfte om i forbindelse med tre på hinanden følgende valg. I april måned i fjor, i september måned i fjor og nu igen ved kommunevalget har man skiltet og agiteret med denne folkepension. Der er i befolkningen et brændende ønske om en pensionsordning og om en forbedret lovgivning for de gamle og invaliderne, som i dag må nøjes med en karrig og altfor beskedne alders- og invaliderente.

Det er jo i denne sag ikke mindst regeringspartiet, som ikke har været tilbageholdende. Det har ikke sparet på løfterne i så henseende, og derved, tør man vel have lov til at sige, påhviler der dette parti et særligt ansvar. Nu ved jeg godt, at den højtærede socialminister vil sige, at 1. december i fjor blev der ikke alene vedtaget ændringer,